

"אימוש!"

אימוש רוצה לגלגל את הלשון, להעמיד כמו שק אגרוף. להכניס מנה אחת אפיים. ימין. שמאל. כל תורת הקיקבוקס על רגל אחת, ובעיטה קדימה. למה פציתי פה, ריבוננו של עולם?

"באמת שאלת אם נכון לגדל איתו ילדים?!"
לוחשת דיתי, מזועזעת. מעיפה מבט לכיוון המסדרון. דלת החדר סגורה, פס של חושך תחתיה. אין אף אחד בסלון. רק היא, אני ודרישות שלום מהבזאר. "הוא אבא שלהם!"
אני סוקרת את התוויות מייד אין סין, מתרכזת במידות כאילו הן העיקר. כאילו דיתי מסוגלת לשכוח מה מתאים. "איך תעשו את זה? העולם שלו אחר עכשיו. הערכים שלך הם לא הערכים שלו יותר." אני מהרהרת באיש שהשכיב שתי בנות וכן לישון, לא אמר איתם 'שמע ישראל'. אבא של כולנו, רק בגללו אני פוצה פה.

"לא יודעת איך! אבל נעשה את זה ביחד. חד משמעית." היא חוטפת חולצה צבעונית, קורעת את התוויות. חור מבצבץ בבד, תג מחיר על חוץ יד. "אוף!"

אני הולכת להביא את ארגו התפירה. שלוש קומות של מחטים, חוטים, כפתורים וסיכות. כשאמא נפטרה, אסתר קיבלה את הארגו שלה, שאלה אם זה בסדר. אמרתי שזה בסדר גמור, ממילא לא התכוונתי להשתמש במחט שאמא השתמשה. פחדתי להידקר, להגיר געגועים שוב. אסתר קנתה לי ארגו אחר. התנצלה על הסגנון. עץ משויף. הארגו של אמא מרופד בבד פרחוני. אמרתי שהוא נהדר, ותודה. כבר שלושים וחמש שנים הוא נהדר, תפר חורים מכל הסוגים, בכל המידות. גם את החור של דיתי הוא יסגור.

"אני לא מאמינה שאת משכנעת אותי לפקפק בנו!" היא מוציאה מספרים מקומה ראשונה, גוזרת בזעף תוויות. "את! מילא מרגלית הייתה נואמת לי שמע ישראל וכל הנ"ל, או עדינה. מתאים לה להמציא איזה משל על סולמות

ונחשים. אבל את?! כשטוביה התחיל ל... להיות אחר, נשארתי רק בגלגל! זכרתי איך טיפלת באבא כשהוא היה חולה, איך היית לידו כל הזמן. את לימדת אותי שאישה נשארת עם בעל, בכל מצב!"
טיפת דם פורצת מעורי, תורי להזדעזע.

"אוי, מותק, זה לא אותו דבר!"
"זה כן! זה כן!" היא קובעת בלהט. אני לא מתווכחת: זה לא! זה לא! מתמקדת בחולצה. מחט מציצה, נעלמת. תך שני, שורט אותי הקו שדיתי מותחת בין המחלה של נחום, ניסיון שנכפה עלינו משמיים, ובין התהום שטוביה בחר לקפוץ אליה, שום כלום.

שותקת, בעלת ניסיון. מושיטה חולצה בלי חור. היא תופסת, סוחפת לזרועותיה עוד בגדים, עוד תוויות. שלום לדרישות שלום. דלת נפתחת, נטרקת. פס של חושך. מחט דוקרת כרית. קצה חוט הולך לפח. סוגרת את הארגו של אסתר, מבטיחה לליבי המבוהלה את מחר. טוביה יטוס לקונטיקט. אולי, כשהוא יעדר, דיתי תדבר אחרת. אולי גם נחום ידבר, לו יהי, היא תקשיב.

בוקר, והדלת סגורה. מעבר לדלת אני שומעת דיתית אחת שואלת: "אבל למה אני לא יכולה לצאת?" דיתי משיבה באוקטבה שאני לא מצליחה לקלוט. דיתון צורח. טוביה מתערב. "מי רוצה לראות...?"

אני נסוגה למטבח, עיניו של נחום פוגשות את עיני. "אמרתי לך שהוא גורר אחריו את הילדים", אני לוחשת. נחום לואט: "שלום בית". גם הוא אמר לי.

כל הלילה דנו בסוגיית טוביה את דיתי. נכון? לא נכון?

נחום נאנח, מיואש. מה כבר אפשר לומר? זה המצב, אלה הם.

"אין הם", הגנתי על דיתי. "אתה שם את שניהם על אותה כף חובה, זה לא הוגן. דיתי

מנסה להיות בסדר. לא אשמתה שהיא הולכת לאיבוד כשהיא הולכת אחריו. לכן אמרתי, צריך לשרטט לה סימני שאלה. שתבין, זאת מציאות שמותר לתהות עליה. אלה ספקות שרק דעת תורה תתיר. אסור להתייחס למצב בקלות ראש, להגיד: 'זה הוא, מה כבר אפשר לומר? מה כבר אפשר לעשות?' יש מה לומר, יש מה לעשות. כמובן, בהכוונה, בעדינות. אף אחד לא בעד לשבור כלים, אבל לפחות לזכור - יש כאן עניין דורש ליבון."

"נו נו", הוא נאנח שוב. הזכיר את לב הדיון. דיתי, ילדה קלת רגליים שלנו. אם נערער לה אדמה, היא עלולה ליפול. ואמרתי: "לא נכון! היא חזקה, וצדיקה. אתה צריך להאמין בה יותר."

"מאמינים בני מאמינים?" הוא שואל כעת. אני נאנחת. לוקחת תיק, הולכת. מה חדש, שלום.

דיתי מתקשרת בצהריים. אומרת בנימה רשמית תודה על הכנסת האורחים, היה נעים מאוד. ניפגש כשניפגש.

"הדירה בבת ים פנויה?" אני שמחה בטעות. "אנחנו לא עוברים לבת ים", היא מצננת אותי. "אנחנו חוזרים הביתה, לקונטיקט. דיברנו עם הסוכן. הצליח להשיג כרטיסים גם לי ולילדים."

"אה". גרוני מנפיק צליל אחד, משתאה. לא מסוגל עוד.

"אנחנו נוסעים עכשיו להורים של טוביה להיפרד, ומשם ניסע לשדה התעופה. לא נהיה כשתחזרי. לכן התקשרתי."

אני מכחכחת, לא מצליחה להביע אפילו אה. היא מנתקת. הנייד משמיע אה אה אה.

בוהה בצג. הוא תיכף יידלק, יצחק עלי. איך האמנת, קורעת! כאילו שדיתי תעזוב ככה, בלי חיבוק, בלי נשיקה. את מכירה את הילדה שלך. היא נוחה לבריות ורכה. והיא לא תיקח לך את הדיתיים בלי להכין אותך מראש. אין מצב. היא מכירה את הלב שלך.

הצג נדלק, נחום. יש לו מה לומר.